

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4867/2025
23.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Зоран Копривица, адвокат у ..., против туженог 1. МГ Градња ДОО за пројектовање, инжењеринг изградњу грађевинских објеката и трговину Нови Сад и туженог 2. ББ из ..., Република ..., чији је пуномоћник Срђан Сикимић, адвокат у ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 588/24 од 10.04.2024. године, у седници одржаној дана 23.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље АА из ..., Република ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 588/24 од 10.04.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и туженог ББ за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 80/2020 од 26.10.2023. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужиља носилац права својине у 1/2 дела на непокретностима: једноипособном стану уписаном у Лист непокретности број ..., К.О. Нови Сад 2, у улици ... број ..., парцела број ..., број стана 9, на првом спрату, укупне површине 33 м², једноипособном стану уписаном у листу непокретности број ..., К.О. Нови Сад 2, у улици ... број ..., парцела број ..., број стана 17, на другом спрату, укупне површине 27 м², једноипособном стану уписаном у лист непокретности број ..., К.О. Нови Сад 2, у улици ... број ..., парцела број ..., број стана 18, на другом спрату, укупне површине 33 м², једноипособном стану уписаном у лист непокретности број ..., К.О. Нови Сад 2, у улици ... број ..., парцела број ..., број стана 19, на другом спрату, укупне површине 33 м², те да се туженима наложи да признају и трпе да се тужиља упише као носилаца права својине на 1/2 на описаним непокретностима у надлежној катастарској служби и другим јавним књигама, без њиховог даљег питања и пристанка. Тужиља је обавезана да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 269.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 588/24 од 10.04.2024. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени ББ је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП) и одлучио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревидента указује се на битне повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, који нису дозвољени ревизијски разлог, према одредбама члана 407. Закона о парничном поступку. Наводи ревизије који се тичу оцене изведених доказа од стране првостепеног суда и оцене навода жалбе тужиље који се тога тичу, у суштини су усмерени на побијање правилности утврђеног чињеничног стања, што није дозвољен ревизијски разлог у овој парници, по одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени ББ закључили су брак 15.06.1996. године, који је разведен у току 2015. године. Тужиља од 1994. године ради као медицинска сестра, а супруг, овде тужени ББ, од 1993. до 1995. године бавио се пословима шпедиције. Тужени је након тога наставио да се бави пословима „сиве“ економије. Своју зараду, која је била скромна, тужиља је за време трајања брачне заједнице трошила на заједничке основне потребе живота. Што се тиче обавеза у домаћинству, тужиља је обављала све уобичајене послове, прања, пеглања, кувања, одржавања хигијене, одласка у набавку и друго. Пре запослења, помагала је супругу у пословима шпедиције. Родитељи туженог радили су у Комбинату „Борово“ у Хрватској пре рата и имали су висока примања. Након развода брака тужиља је наставила да живи у стану у ... који је стечен за време заједнице живота странака, а на основу усменог споразума између бивших супружника. Стан у улици ..., у Новом Саду, купљен је у току 1997. године на иницијативу туженог ББ, плаћен 120.000,00 марака у целости новцем који је потицао од уштеђевине његовог оца. Тај стан је продат 26.04.2005. године и од тих средстава финансирана је куповина четири мања стана, који су предмет тужбеног захтева, с тим да је додатних 6.000,00 евра туженом позајмила његова сестра, који износ је вратио отац туженог. У време када су спорни станови купљени, 26.01.2007. године, односи између тужиље и туженог ББ били су нарушени и тужиља није била упозната са намером туженог да прода стан у ..., а након тога да купи мање станове, нити је била упозната са реализацијом ових купопродаја. У катастру непокретности уписано је да је тужени власник предметних станова, а био је уписан као власник стана у

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су сагласни у закључку да је стан који се налазио у Новом Саду у ул. ..., прибављен новцем оца туженог и представљао посебну имовину туженог ББ. Продајом наведеног стана, купљена су четири мања стана, који су предмет тужбеног захтева, па су и ти станови предмет посебне имовине туженог, по одредби члана 168. Породичног закона, иако их је стекао у време трајања заједнице живота странака у браку. Код утврђених чињеница о пореклу новчаних средстава којима су станови купљени, терет доказивања да су станови који су предмет парнице стечени на начин који их чини предметом заједничке имовине странака, према сагласном закључку нижестепених судова је на тужилји, која није доказала такве чињенице.

Врховни суд налази да ревизија тужилје није основана.

Према одредби члана 171. став 1. Породичног закона, имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, док према одредби члана 168. став 2. Породичног закона, имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права, представља његову посебну имовину. Чињеница да су станови који су предмет тужбеног захтева стечени током трајања брачне заједнице, не значи нужно да се ради о становима у режиму заједничке имовине супружника. Тужилја у овој парници није доказала да су предметни станови стечени радом странака, нити да је отац туженог новац за куповину стана у Новом Саду у ..., као поклон наменио супружницима, тужилји и туженом. Према утврђеном чињеничном стању, отац туженог је желео да се тужени упише као купац стана у Затим, тужени, његов отац и сестра су постигли договор да се тај стан прода и купе мањи станови, па је тако и дошло до куповине овде предметних станова, од новца оствареног продајом стана у ... и износа од 6.000 евра који му је сестра позајмила, па је отац туженог тако позајмљени износ вратио. Према тако утврђеним чињеницама, произилази да је правилан закључак да је отац туженом поклатио новчана средства од којих су станови купљени, у одсуству доказа да је тај износ враћен оцу туженог од стране парничних странака, или да се радило о поклону који је отац туженог учинио у намери даривања обеју парничних странака. Поклон учињен једном од супружника за време трајања брака представља његову посебну имовину, у одсуству јасног доказа о намери поклатиоодавца да га учини обома супружницима.

Наводи ревидента који се тичу доприноса тужилје радом у току трајања брачне заједнице нису од утицаја, с обзиром да се допринос тужилје радом и ангажовањем у току трајања брачне заједнице цени код деобе заједничке имовине, коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, или по другим основима прописаним законом који их чини заједничком имовином. У конкретном случају је утврђено да се ради о имовини која је стечена поклоном учињеном туженом, дакле о посебној имовини туженог. Нису доказани основи по којима је тужилја допринела овом стицању. С тим у вези неосновани су и наводи ревидента којима указује на неопходност примене члана 180. став 2. Породичног закона који се тичу претпоставке о једнаким уделитема супружника у заједничкој имовини, јер је овде реч о посебној имовини туженог. Исто се односи и на примену претпоставке одређене у члану 176. став 2. истог закона, да се сматра да је упис извршен на име оба супружника и када је извршен на име само једног од њих. У овом

случају, о правима тужиље на предметним непокретностима одлучио је суд, тако што је одбио тужбени захтев утжиље да утврди да је она носилац права својине у $\frac{1}{2}$ дела непокретности, на темељу утврђеног чињеничног стања о пореклу стицања непокретности и правилном применом одредаба материјалног права изведеног закључка да непокретности не представљају заједничку имовину странака, већ посебну имовину туженог.

Наводи ревидента којим указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, сходно члану 407. став 2. Закона о парничном поступку, нису дозвољен ревизијски разлог. С тим у вези неосновано ревидент указује на потребу извођења доказа саслушањем мајке тужиље ВВ.

Са изнетог нису основани разлози због којих је ревизија изјављена, нити има разлога са којих побијана пресуда не би била правилна, на које Врховни суд пази по службеној дужности, то је на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука као у ставу другом изреке пресуде донета је применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези члана 154. став 1. ЗПП-а, јер трошкови на име састава одговора на ревизију и судске таксе на одговор на ревизију нису трошкови који су били потребни ради вођења парнице, док тужиља није успела у поступку по ревизији па право на накнаду трошкова нема.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**